

de Vedkommende tjenstpligtige. Den ærede Talers Henviisning til Forholdet med de Søværnepligtige forekommer mig fuldkommen afgjørende. Deri ligger det klart angivet, hvilken Forandring der indtræder i disse Forhold, naar Krig er tilstede. Hvad der derimod er nødvendigt for, at Forstaaelsen af disse Forhold overalt kan blive klar, er, at der kommer en Udtalelse om, at vi ere i Krigstilstand; der maa en formel og offentlig Udtalelse derom, for at alle de Regler, der ere foreskrevne for det Tilfælde, at Krig indtræder, kunne træde i Kraft. Mangfoldige af disse Bestemmelser maae nødvendigvis træde i Kraft, idet der under saadanne Forhold er en Ret for Regjeringen til i mange Tilfælde at udøve en Indflydelse, som den ellers ikke har, og som maa træde frem nu. Statsmagten maa styrkes, saasnart der er Krig, fordi der da er saa megen Anledning til at bruge den hele Magt under mangfoldige Omstændigheder. Jeg er nu meget bange for, at man vil misforstaae mange Bestemmelser i vedkommende Love, dersom man antager det nødvendigt at vedtage de her foreliggende Ændringsforslag, som vistnok ogsaa kun ere stillede, fordi Ændringsforslagsstilleren har nogen Tvivl om, hvorvidt Lovens Betydning er den, at Udsættelsen ophører af sig selv, naar der indtræder Krig; det er vistnok dette, der har ledet det ærede Medlem til at stille sine Forslag, og jeg skalde troe, at han ligesom jeg vilde ønske, at Lovens Mening laa klart for, og at Ændringsforslagene ikke behøvede at fremhæve dette som en Undtagelse, men at man derimod fastholdt det som Reglen.

Justitsministeren: Jeg skal begynde med en Bemærkning, der ikke angaaer Ændringsforslagets egentlige Indhold, men den Maade, hvorpaa det er affattet, og som dog vistnok er af den Natur, at Forslaget, naar det vedtages som det foreligger, vil udelukke Saadanne, som man dog ganske vist har havt til Hensigt at drage ind med derunder. Naar det nemlig i Ændringsforslaget hedder: „som efter egen Begjæring have faaet Udsættelse“, saa kan dette Udtryk „efter egen Begjæring“ kun med en vis Tvang anvendes paa de Personer, den ærede Forslagsstiller omtalte som omhandlede

i den første Deel af Værnepligtslovens § 12, hvori det hedder: „fremsetter eller lader fremsætte Begjæring“; men det kan i alt Fald ikke anvendes paa de ogsaa af ham omtalte med Søfartsbog forsynede Værnepligtige, der, naar de ikke møde, efter Loven skulle behandles, som om de havde fremsat Begjæring om Udsættelse. Dette er, om man vil, en Redaktionsbemærkning; men hvad jeg her har sagt er dog tilstrækkelig til at vise, at det under ingen Omstændigheder vil kunne gaae an at sige i Ændringsforslaget: „som efter egen Begjæring o. s. v.“, hvorimod man ganske vist vil kunne opnaae, hvad der er tilfjættet, ved at sige: „de, der i Medfør af § 12 i Værnepligtsloven have erholdt Udsættelse etc.“. Dette vil da harmonere med Udtrykkene i den nævnte Paragraf, og det vil være tilstrækkeligt til at udelukke den Udsættelse, som Forslagsstilleren ganske sikkert har tænkt paa, nemlig den, som ifølge Værnepligtslovens § 15 kan finde Sted fra Sessionens Side af egen Drift. — Jeg maa ganske tiltræde den Mening, som den ærede Forslagsstiller udtalte, at Loven, naar man holder sig til Ordene deri, ikke kan forstaaes anderledes, end at den i Fredstid erholdte Udsættelse vedvarer, skjøndt der senere er indtraadt Krigsforhold, thi Udtrykkene: „I Fredstid kan enhver o. s. v.“ indeholde slet ikke nogen Undtagelse fra, at Udsættelsen skal komme tilgode, om ogsaa Fredsforholdene forandres, men derimod forekommer det mig klart — og i den Henseende kan jeg altsaa ikke være enig med Forslagsstilleren — at der vilde vises en stor Ubillighed imod dem, der have erholdt Udsættelse efter Begjæring, naar man paa den Maade, som Ændringsforslaget tilfjætter, ikke, naar Krig udbryder, vilde lade en erholdt Udsættelse beholde den Varighed, der er attraaet. Det er ganske vist, som af den ærede Forslagsstiller bemærket, at allerede Udskættelse, som det foreligger, vil udøve et Tryk paa de Personer, der egentlig først blive tjenstpligtige den 1ste Januar 1865, hvorimod de derefter ville kunne indkaldes til Tjeneste, forsaavidt Justitsministeren finder Anledning til at benytte den Bemyndigelse, Lovene gaaer ud paa at give ham, men Forholdet stiller sig ganske vist i Virkeligheden meget forskjelligt mellem de Personer, der